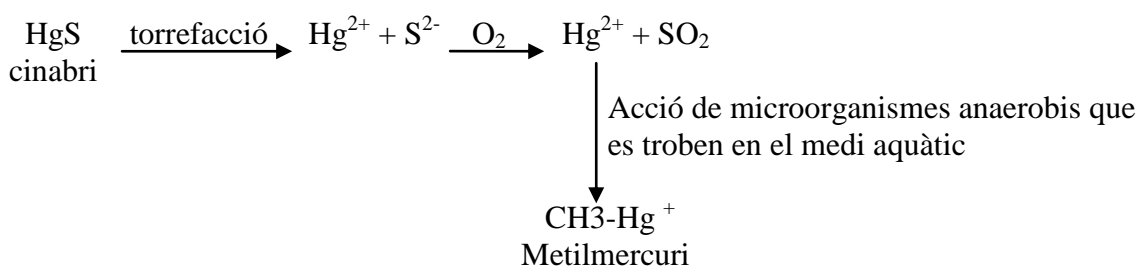

METILMERCURI

El metilmercuri és una substància química molt tòxica per al sistema nerviós. Aquesta substància s'acumula en els peixos i al consumir-los passa al nostre organisme.

Obtenció de mercuri i formació de metilmercuri

Una de les maneres d'obtenir mercuri és a partir del cinabri, mineral format per sulfur de mercuri. Quan el cinabri es sotmet a un procés de torrefacció es separa el mercuri i el sulfur, que amb oxigen es converteix en òxid de sofre. El mercuri és líquid a temperatura ambient i és insoluble en aigua, on per acció de microorganismes anaerobis que es troben en el medi aquàtic, sofreix una metilació, donant lloc al metilmercuri.

També es pot obtenir mercuri en l'extracció artesanal d'or, en les plantes tèrmiques o de metalls, que emeten aquest metall i s'aboca als cursos dels rius.

El metilmercuri s'acumula en compostos i sediments de l'aigua, que són absorbits pel plàncton. Quan els peixos petits s'alimenten d'aquest plàncton es contaminen, i passa el mateix quan els peixos grans consumeixen els petits. A mida que els peixos augmenten de mida o tenen una vida més llarga, van acumulant una quantitat més gran de metilmercuri, ja que aquesta substància té una gran capacitat d'unir-se a les proteïnes i tarda a ser eliminat.

Aquesta substància ens arriba a nosaltres quan consumim peixos grans, tipus tonyina, peix emperador o peix espasa, i pot afectar el cervell, pell, pulmons, cor, fetge o ronyons.

El problema més important del metilmercuri és que en les dones embarassades travessa la placenta i s'acumula al cervell i sistema nerviós central del fetus que s'està desenvolupant, cosa que pot tenir afectacions que es poden manifestar en forma d'insomni, retard cognitiu, pèrdua de memòria, etc.

Les recomanacions són que les dones embarassades i nens no mengin els peixos que presenten les concentracions més elevades d'aquesta substància, sinó que incloguin en la seva dieta peixos més petits, ja que s'ha de consumir peix, és beneficiós per a la salut.

Per a la població en general no hi ha tant problema. Que s'ingereixi més o menys mercuri depèn del tipus de peix que s'ingereix, la concentració de mercuri que tingui el peix i el consum que se'n faci. Si es consumeix poca quantitat d'un peix que té molt metilmercuri acumulat, l'acumulació en l'organisme serà baixa.